

Cauzele discordiei

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Începutul _____ este frica de Domnul și _____ sfinților este priceperea.” (Proverbele 9:10)

Profeții din Vechiul Testament i-au chemat în repetate rânduri pe israeliți să asculte de cerințele lui Dumnezeu. Neascultarea și nepăsarea aveau să conducă la apostazie și discordie. Ascultarea de legile lui Dumnezeu avea menirea să-i protejeze de consecințele naturale ale păcatului și să-i sfințească în mijlocul multelor popoare străine. Respectarea voinței divine urma să dea naștere la armonie între ei și să le întărească decizia de a se opune pătrunderii printre ei a practicilor păgâne și rele de închinare. Dorința lui Dumnezeu a fost ca poporul Lui să fie sfânt și să fie o mărturie pentru popoarele învecinate.

După ce au fost eliberați din Egipt, Moise le-a spus evreilor: „Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput»” (Deuteronomul 4:5,6).

Dacă ar fi rămas credincios, Israel ar fi fost mult binecuvântat și ar fi fost, la rândul lui, o binecuvântare pentru alții. Însă necredințioșia

6–13 octombrie – Săptămâna de consacrare pentru misiune

avea să genereze o serie întreagă de probleme, printre care și discordia.

Duminică, 7 octombrie

„Întoarce-te, necredincioasă Israel!”

Israelii din vechime au oscilat continuu între neascultare și anarhie, pe de o parte, și întoarcere la Dumnezeu și ascultare, pe de altă parte. Acest tipar se regăsește pe tot parcursul istoriei lor. Când respectau voința Domnului, erau binecuvântați cu pace și cu viață. Când nu ascultau și făceau ce voiau ei, viața lor era nefericită, marcată de războaie și conflicte. Dumnezeu i-a avertizat cu privire la consecințe încă dinainte de intrarea lor în Canaan și le-a arătat cum să le evite.

1. De care binecuvântări aveau să se bucure israeliții dacă aveau să asculte de voința lui Dumnezeu?

Deuteronomul 28:1-14 _____

2. Ce lecție găsim pentru noi în apelul lui Dumnezeu ca Israel să se pocăiască și să se întoarcă la El? Ce învățăm despre dragostea și răbdarea Sa?

Ieremia 3:12-18 _____

Dumnezeu Și-a păstrat dragostea, îndurarea și generozitatea față de copiii Săi, în ciuda răzvrătirii, dezbinării și idolatriei lor. El îi cheamă fără încetare să se întoarcă la El și să se pocăiască de nelegiuirea lor. Și le promite iar și iar refacere și speranță pentru viitor.

Prorocul a rostit cuvintele acestea într-o perioadă de mare neglijare a Cuvântului lui Dumnezeu. În ciuda reformelor începute de Iosia, israeliții, în majoritatea lor, nu simțeau nevoia spirituală de a fi

ascultători de Dumnezeu. Păcatele lor, idolatria și viața lor egoistă îi duseră la dezastru în plan spiritual și politic. Cu cât se îndepărtau mai mult de voia lui Dumnezeu, cu atât mai sumbru le era viitorul. Dar, prin Ieremia, Dumnezeu i-a chemat să se întoarcă. Le pregătise un viitor frumos și dorea să le redea prosperitatea, unitatea și sănătatea. Aceasta însă doar dacă aveau să trăiască prin credință și să facă dovada credinței lor.

Cum a fost viața ta când ai ascultat de Dumnezeu și cum a fost când nu ai ascultat de El?

Luni, 8 octombrie

„Fiecare făcea ce-i plăcea”

3. Ce probleme au apărut în poporul lui Dumnezeu?

Judecătorii 17:6 _____

Judecătorii 21:25 _____

Nu există rețetă mai bună pentru divizare și dezbinare în poporul lui Dumnezeu! Unitatea israeliților trebuia să se întemeieze pe ascultarea fermă de Domnul, cu care intraseră în legământ solemn. Ei au ales totuși să facă ce le plăcea – sub influența popoarelor învecinate – și au apucat pe calea sigură către dezastru. Noi toți suntem ființe căzute și, dacă ne lăsăm în voia ideilor noastre și a înclinațiilor inimii, ne îndepărtăm de la calea Domnului.

4. Care era starea spirituală și socială a lui Israel în timpul judecătorilor?

Judecătorii 2:11-13 _____

„Prin Moise, Domnul pusese înaintea poporului urmările necredincioșiei. Refuzând să păstreze legământul Său, ei aveau să se despartă de viața lui Dumnezeu și binecuvântarea Sa nu mai putea veni asupra lor. Uneori, aceste avertizări au fost luate în seamă și, ca urmare, binecuvântări bogate s-au revărsat peste națiunea iudaică și, prin ea, peste popoarele înconjurătoare. Dar, cel mai adesea în istoria lor, ei L-au uitat pe Dumnezeu și au pierdut din vedere înaltul privilegiu de a fi reprezentanții Săi. L-au jefuit de slujirea pe care le-o cerea și i-au lipsit și pe semenii lor de îndrumarea religioasă și de un exemplu sfânt. Ei doreau să-și însușească roadele viei peste care fuseseră puși ispravnici. Din cauza lăcomiei și a poftelor lor, au ajuns să fie disprețuiți chiar și de păgâni. În felul acesta, neamurilor li s-a dat prilejul să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu și legile Sale.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, p. 12

Ce impact are biserica noastră asupra celor din jur? Ce calități ale adventiștilor îi impresionează pe oameni? Ce defecte îi descu-rajează?

Marti, 9 octombrie

Divizarea națiunii

Apostazia poporului lui Dumnezeu și consecințele ei cumplite nu au apărut peste noapte, ci în urma unor decizii greșite luate de-a lungul mai multor secole.

5. Citește istoria regelui Roboam. Care au fost cauzele divizării națiunii?

1 Împărați 12:1-16

„Dacă ar fi înțeleș voința divină cu privire la Israel, Roboam și sfătuitoarii lui lipsiți de experiență ar fi ținut seama de cererea poporului pentru reforme hotărâte în administrare. (...) Hotărârea de a menține și de a spori apăsarea din timpul domniei lui Solomon era în conflict direct cu planul lui Dumnezeu pentru Israel și i-a dat poporului motive serioase să se îndoiască de sinceritatea lor. În această încercare neînțeleaptă și neîndurătoare de a exercita puterea, împăratul și sfătuitoarii aleși de el și-au manifestat mândria pentru poziția și autoritatea lor.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, p. 64

Istoria lui Roboam și a deciziei lui pripite și neînțelepte de a-i supune pe israeliți la muncă forțată constituie un eveniment trist din istoria lui Israel. Regele s-a consultat cu două grupuri de sfetnici, dar a ales să urmeze sfatul tinerilor de seama lui, lipsiți de experiență, și astfel a adus nenorocirea asupra împărăției pe care tatăl lui, Solomon, și bunicul lui, David, o clădiseră vreme de optzeci de ani. Sfatul ca împăratul să imite majoritatea și să se declare mai dur decât tatăl lui nu a fost bun. În final, Roboam s-a dovedit a fi un tiran și un om nedemn de loialitatea poporului său. Așa a apărut în poporul lui Dumnezeu o divizare care nu ar fi trebuit să existe nicio dată și care n-a fost niciodată plănuită de Domnul.

6. Ce ne spun textele următoare despre nevoia noastră de înțelepciune? Unde se găsește sursa adevăratei înțelepciuni?

Proverbele 4:1-9 _____

Proverbele 9:10 _____

Iacov 1:5 _____

Din nefericire, problema dezbinării în poporul lui Dumnezeu nu a dispărut nici în perioada Noului Testament. Primele patru capitole din 1 Corinteni constituie un apel la unitate. În timp ce se afla în Efes, Pavel a aflat că în biserica din Corint apăruseră dezbinări între membri. Și își începe scrisoarea către ei cu o lungă chemare de a rămâne uniți și de a evita schisma. El este îngrijorat de această situație și le oferă sfaturi inspirate pentru a o remedia.

7. Care era cauza probabilă a dezbinării, a divizării și a certurilor dintre corinteni?

1 Corinteni 1:10-17

Soluția lui Pavel la această situație a fost să le aducă aminte că ei erau creștini și că, de aceea, trebuiau să fie uniți „într-un gând și o simțire”. Dorința sa era ca disensiunea aceasta, indiferent de cauza ei, să înceteze.

El le-a reamintit corintenilor că datoria creștinilor era să calce pe urmele lui Hristos, nu ale oamenilor, oricât de talentați, de înzestrați și cu chemare ar fi fost aceștia. El a clarificat faptul că împărțirea în „partide” nu era voia lui Hristos. Și a afirmat că unitatea creștină Îl are în centru pe Hristos și jertfa Sa pe cruce.

Unitatea creștină își are drept sursă adevărul descoperit de Isus Hristos și de răstignirea Sa și nu de vreun mentor, predicator sau conducător, oricât de merituos ar fi acesta. Noi toți suntem egali în fața crucii. Noi ne botezăm în Isus, singurul capabil să ne curățească de păcat. Totuși noi trebuie să urmărim în mod practic unitatea și să o păstrăm.

Pentru noi, ca adventiști de ziua a șaptea, aceasta înseamnă că unitatea credinței și a misiunii nu este garantată pentru totdeauna. Dezbinările și certurile o pot submina dacă nu păstrăm relația cu Hristos.

Cum putem evita pericolele amintite de Pavel aici? De ce trebuie să fim mereu atenți să nu ajungem mai loiali unui om decât lui Hristos?

Joi, 11 octombrie

„Se vor vâri între voi lupi răpitori”

8. Cu privire la ce i-a avertizat Pavel pe prezbiterii bisericii din Efes? Ce trebuiau să facă ei pentru ca lucrurile acestea să nu se întâmple?

Faptele 20:25-31 _____

În lucrarea sa, Pavel a avut parte adesea de împotriviri și era conștient că nu avea să le fie ușor credincioșilor să păstreze puritatea Evangheliei lui Isus Hristos. În cuvântul de rămas-bun adresat prezbiterilor din Efes, el a preluat analogia cu străjerul, din Ezechiel 33:1-6, pentru a le transmite ideea că erau răspunzători pentru păstrarea Evangheliei. Datoria lor era să păstorească atent biserica.

Expresia „lupi răpitori” folosită cu referire la învățătorii mincinoși (Faptele 20:29) ne trimite cu gândul la avertizarea similară dată de Isus că învățătorii falși aveau să se îmbrace în haine de oi (Matei 7:15). Și, într-adevăr, la scurt timp după această avertizare a apostolului, învățătorii mincinoși au venit și au atacat bisericile înființate de el în Asia. În Efeseni 5:6-14 și Coloseni 2:8, găsim câteva avertizări ale sale pentru bisericile din Asia Mică, iar în 2 Timotei, apostolul îi atrage atenția lui Timotei, cel care răspundea de biserica din Efes, asupra ereziilor din biserică și asupra lipsei de evlavie a oamenilor din zilele din urmă.

9. Cum îl sfătuiește Pavel pe Timotei să-i combată pe învățătorii mincinoși și să păstreze unitatea bisericii?

2 Timotei 2:14-19

3:12-17

Antidotul pentru disputele și speculațiile inutile îl constituie înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu și prezentarea lui corectă. Doar adevărul conduce la temere de Dumnezeu și la armonie între credincioși. Ezeziile rod biserica. Sa ca o cangrenă și, de aceea, Timotei a fost sfătuit să le evite și să-i îndemne pe credincioși să le evite la rândul lor.

Cum se poate proteja biserica de cei care dezbină prin învățături greșite?

Vineri, 12 octombrie

Un gând de încheiere

„Domnul dorește ca slujitorii Săi aleși să învețe cum să se unească într-un efort armonios. Unora ar putea să li se pară că deosebirea dintre darurile lor și cele ale unui colaborator este prea mare pentru a le îngădui să se unească într-o lucrare armonioasă, dar, dacă își aduc aminte că există o varietate de mentalități care trebuie să fie abordate și că unii vor respinge adevărul când este prezentat de un lucrător, dar își vor deschide inima față de adevărul lui Dumnezeu când este prezentat de un alt lucrător într-o manieră diferită, atunci se vor strădui să colaboreze în unitate. Toate talentele lor, oricât de diverse, pot fi sub controlul aceluiași Duh Sfânt. În fiecare cuvânt și în fiecare faptă se vor da pe față bunătatea și iubirea și, când fiecare lucrător își va ocupa cu credincioșie locul rânduit, rugăciunea lui Hristos pentru unitatea urmașilor Săi va primi răspuns, iar lumea va ști că ei sunt ucenicii Săi.” – Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, ed. 2004, p. 359

Pentru studiu suplimentar: *Profeți și regi*, cap. 6, „Ruperea împărăției”; *Faptele apostolilor*, cap. 29, „Solie de avertizare și îndemn”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Apocalipsa 8–14

1. Ce nu pot să facă idolii la care se închină oamenii nepocăiți?

2. Când se va sfârși taina lui Dumnezeu?

3. Ce anume știe Diavolul, de când a fost aruncat pe pământ?

4. Ce anume nu poate învăța nimeni, cu excepția celor o sută patruzeci și patru de mii?

Istoria mântuirii, cap. 33

5. Ce efect a avut cuvântarea de apărare a lui Petru asupra preoților, conducătorilor și poporului?

Obiective

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă că, dacă sunt urmate, sfaturile înțelepte din Cuvântul lui Dumnezeu promovează armonia în poporul Lui.

La nivelul sentimentelor: Să devină conștienți de nevoia de a înțelege personal voința lui Dumnezeu, așa cum este arătată în Cuvântul Său.

La nivel practic: Să ia decizia de a urma Cuvântul lui Dumnezeu și nu înclinațiile personale.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Ascultarea promovează unitatea

A. Cum este definită înțelepciunea în Proverbele capitolele 4 și 9?

B. Lista binecuvântărilor din Deuteronomul 28:1-14 nu include în mod explicit unitatea. Din ce afirmații de aici putem trage concluzia că ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu promovează unitatea?

C. În ce mod duce la armonie ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu? Cum te ajută să răspunzi la această întrebare sfatul apostolului Pavel către corinteni?

II. Sentimente: Nevoia de a înțelege voința lui Dumnezeu

A. De ce i s-a părut lui Roboam mai bun sfatul dat de prietenii lui tineri?

B. Ți s-a întâmplat vreodată să te atașezi atât de mult de o idee, încât să crezi că ea constituie voia lui Dumnezeu pentru tine? Care a fost consecința deciziei tale?

C. Ce situații existente în biserică fac mai necesară ca oricând înțelegerea voinței lui Dumnezeu?

III. Practic: Ascultarea de voința lui Dumnezeu

A. Cum poți face distincție între înclinațiile personale și voința lui Dumnezeu?

B. Ce pași poți urma atunci când nu știi care este voința lui Dumnezeu?

Rezumat: Exemplele din Scriptură ne arată că ascultarea statornică de voința lui Dumnezeu promovează unitatea și armonia în poporul

Său, în vreme ce neascultarea și tendința de a urma propriile înclinații creează condițiile propice dezbinării.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Proverbele 9:10

Ideea de bază: Tendința umană de a face ce ne place nouă, pe baza judecății personale, conduce în mod frecvent la probleme care generează disensiuni și dezbinare. Creștinii pot evita această capcană căutând înțelepciune în Cuvântul lui Dumnezeu și, în special, în viața și lucrarea Domnului Hristos, esența Evangheliei.

Discuție introductivă. În mai 2015, ploile abundente au produs inundații la nord de Brisbane, Australia. Serviciile pentru situații de urgență i-au avertizat pe conducătorii auto să nu circule în zona afectată, însă mulți oameni au ignorat anunțul. Unii au luat decizia aceasta pe baza faptului că, în inundațiile anterioare, apa adunată pe șosele nu fusese niciodată foarte adâncă. Alții s-au gândit că știau foarte bine zona și că puteau s-o traverseze și cu ochii închiși. Însă percepția riscului poate fi foarte slabă în situații de urgență. Cinci astfel de persoane s-au bazat pe judecata lor și și-au pierdut viața când apele le-au luat mașina pe sus. Mulți alții s-au găsit în situația de a avea nevoie de ajutor pentru a scăpa din calea apelor.

De discutat: Au fost amintite aici două motive pentru care unii au ignorat sfatul sănătos. Din ce alte motive poate decide cineva să ignore sfatul sănătos într-o asemenea situație? Cum ai cataloga motivele pentru care oamenii ignoră de obicei niște realități?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Comentariu biblic

I. Distincția dintre bine și rău pe baza judecății umane

(Revezi împreună cu grupa Judecătorii 17:6 și 1 Împărați 12:1-16.)

În cartea lui Iosua vedem entuziasmul urmașilor lui Avraam care, în urma unei peregrinări de patruzeci de ani, au intrat, în sfârșit, în Țara Făgăduinței. Sub impresia proaspătă a minunilor făcute de Dumnezeu, israeliții au promis să-l slujească pentru totdeauna și au repetat jurămintele legământului. Însă tonul se schimbă brusc în deschiderea cărții

Judecătorii. Aici israeliții sunt descriși ca o națiune care se luptă să supraviețuiască invaziilor repetate și chiar războiului civil. Elanul spiritual cu care au intrat în Canaan s-a risipit de mult și în locul lui au apărut apatia spirituală și chiar apostazia. Deși l-au slujit lui Dumnezeu sub conducerea lui Iosua și au păstrat vii în minte minunile Sale atât timp cât au trăit, generația nouă nu L-a cunoscut în mod direct pe Dumnezeu și nici nu a ținut seama de ce făcuse El pentru Israel (Iosua 24:31, Judecătorii 2:7-10). De aceea, oamenii au refuzat să se lase guvernați de legile lui Dumnezeu și au ales să se ghideze în luarea deciziilor după ce le plăcea lor. Ca urmare, ordinea și coeziunea poporului au dispărut și au apărut fărâdelegea și rebeliunea. Trista istorie din Judecătorii descrie trecerea israeliților la apostazie, urmată de perioade în care erau asupriți de popoarele vecine; atunci strigau după intervenția lui Dumnezeu, erau eliberați și apoi ajungeau din nou la apostazie. Se pare că israeliții uitau foarte repede intervențiile Domnului și pierdeau din vedere prezența Sa.

După aproximativ o sută de ani, a ajuns la tron regele Roboam, fiul lui Solomon. Înaintea lui, David îi fusese credincios Domnului, Solomon a avut o perioadă bună, apoi a decăzut și, la sfârșitul vieții, s-a pocăit, însă poporul tot mai tindea să facă ce îi plăcea. Încă de la începutul domniei, Roboam a trebuit să decidă dacă să continue practicile tatălui său sau să-și creeze altele. În cele trei zile de gândire stabilite pentru luarea deciziei, s-a consultat cu sfetnicii tatălui său și cu tinerii de vârstă lui. Cu Dumnezeu nu s-a consultat deloc. Decizia lui de a împovăra poporul și mai mult a dus la scindarea poporului lui Dumnezeu.

De discutat: Cum au ajuns israeliții să facă ce le plăcea (Judecătorii 21:25)? Cum ar fi putut evita această greșeală? Era alegerea unui împărat, așa cum aveau toate popoarele din jur, o soluție? De ce da sau de ce nu? De ce anume aveau nevoie, de fapt, copiii lui Israel?

II. Adevărata sursă de înțelepciune

(Revezi împreună cu grupa Proverbele 9:10 și Iacov 1:5.)

În contrast cu deciziile egoiste din cărțile Judecătorii și 1 Împărați, Scriptura ne arată unde se găsește adevărata sursă de înțelepciune. Cartea Proverbele și Epistola lui Iacov identifică înțelepciunea cu Dumnezeu. Proverbele pun accent pe aspectul ei relațional, îndemnându-i pe ascultători să admită că „frica Domnului este începutul

științei” (Proverbele 1:7). De asemenea, declară că „frica de Domnul este începutul înțelepciunii, și știința sfinților (în NTR: cunoașterea Celui Sfânt) este priceperea” (Proverbele 9:10). Înțelepciunea este înțeleasă aici a fi trăită și găsită în relația cu Dumnezeu. Iar relația aceasta este prezentată ca o parte indispensabilă a ei. Iacov subliniază că Dumnezeu este Dătătorul înțelepciunii (Iacov 1:5). El pune accent pe bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu, care este binevoitor să le dea înțelepciune tuturor celor care o caută. El asigură înțelepciunea necesară pentru a lua decizii în viață.

De discutat: Crezi că există vreo contradicție între concepția despre înțelepciune din cartea Proverbele și cea din Epistola lui Iacov? De ce? Ce relație există între aceste două idei? De ce sunt amândouă importante?

III. Concentrarea atenției asupra lui Isus

(Revezi împreună cu grupa 1 Corinteni 1:10-17 și 2 Timotei 2:14-19.)

Corintul era un centru comercial renumit, situat pe istmul care îi poartă numele. Apropierea de Atena îi asigura o cultură greco-romană înfloritoare, iar statutul de port maritim favoriza tot felul de vicii. Ne surprinde faptul că exista o biserică acolo. Însă scrisorile lui Pavel și, mai târziu, ale lui Clement ne arată că biserica aceasta avea probleme mari. O problemă era fragmentarea internă (1 Corinteni 1:10-17). În 1 Corinteni sunt amintite mai multe cauze ale acestei fragmentări, însă în capitolul 1 se arată că o cauză o constituia concentrarea atenției membrilor asupra unor conducători și asupra învățăturilor lor. Ei nu renunțaseră la credință, dar se declarau cu mândrie loiali acestora. Pavel i-a îndemnat să-și schimbe viziunea. Să nu se mai uite la conducători, care erau oameni, ci să privească la Isus Hristos, inima credinței lor. Creștinii nu sunt chemați să urmeze conducători umani, ci să-L urmeze pe Isus, Cel care, așa cum subliniază Pavel, a fost răstignit și care nu poate fi „împărțit”. Unitatea poate exista doar atunci când creștinii nu privesc la oameni, ci la Acela care i-a adus împreună și care a îndepărtat barierele dintre ei. Moartea Lui pe cruce este puterea (1 Corinteni 1:18) și înțelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:24), chiar dacă simbolul acesta al rușinii li se părea o nebunie ascultătorilor greco-romani.

De discutat: Ce fel de unitate aștepta Pavel să existe între credincioșii din Corint? Se aștepta ca ei să fie de acord în absolut toate privințele? (Compară 1 Corinteni 1:10 cu 1 Corinteni 8:7-13.) În ce fel focalizarea atenției asupra lui Hristos aduce unitatea descrisă de Pavel?

3. APLICAȚIA

În teorie, este ușor să susținem că înțelepciunea de la Dumnezeu este cea mai bună, însă practic, este mai greu să permitem acestei înțelepciuni să ne schimbe viața. Ajută-i pe membrii grupei să identifice cauzele acestei reticente la schimbare și apoi să se gândească la rolul relației cu Dumnezeu în aflarea voinței Sale.

Întrebări

1. De ce găesc oamenii atât de atractivă ideea de a face ce le place lor? Cum poate deveni mai atractivă aflarea voinței lui Dumnezeu?

2. De ce, la scurt timp după ce trece criza, pierdem din vedere ce a făcut Dumnezeu pentru noi? Cum putem preveni această situație?

3. De ce ascultarea de voia lui Dumnezeu nu duce întotdeauna la unitate?

4. Ce putem învăța despre înțelepciune prin simpla relație cu Dumnezeu? În ce fel ne ajută relația cu El atunci când Îi cerem înțelepciune pentru a rezolva diferite probleme?

5. Cum putem să privim continuu la Hristos în această lume trepidantă?

4. ACTIVITATE

SUGESTII

1. Ia-ți timp să studiezi primele patru capitole din 1 Corinteni. Creează apoi un studiu biblic sau o prezentare PowerPoint despre soluția oferită de Pavel la problema dezbinării.

2. Imaginează sau povestește o situație reală care să ilustreze ce înseamnă să privim la Isus și la jertfa Sa și nu la înțelepciunea lumii.